

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI

Erazma Barčiča 5

Poslovni broj: 5 Us-1-999/2021-14

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sucu Vedranu Juričiću, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Monike Puharić, u upravnom sporu tužitelja Stečajne mase iz Mare 2001. d.o.o. „u stečaju“, zastupanog po opunomoćenici Ani Glavan Dukić, stečajnoj upraviteljici, protiv tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, radi prava na povrat preplaćenog PDV-a, 8. listopada 2021.,

presudio je

I. Poništava se rješenje Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-410-23/17-01/314, URBROJ: 513-04-20-2 od 30. lipnja 2020. rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Istra, Hrvatsko primorje, Gorski kotar i Lika, Ispostave Rijeka, KLASA: UP/I-416-02/17-01/6, URBROJ: 513-07-28-09/17-01 od 14. veljače 2017.

II. Utvrđuje se da tužitelju pripada pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 129.218,78 kn zajedno s zakonskim zateznim kamatama koji na navedeni iznos teku od 3. ožujka 2013.

III. U preostalom dijelu tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv prvostupanjskog rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Istra, Hrvatsko primorje, Gorski kotar i Lika, Ispostave Rijeka, KLASA: UP/I-416-02/17-01/6, URBROJ: 513-07-28-09/17-01 od 14. veljače 2017. Tim rješenjem utvrđeno je da je nastupila zastara prava na povrat poreza na dodanu vrijednost u iznosu 129.218,78 kn za razdoblje od 1. siječnja 2007. – 31. prosinca 2008., a čime je u suštini odbijen zahtjev tužitelja za povrat preplaćenog poreza na dodanu vrijednost za 2007. i 2008.

2. Tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog. U tužbi i tijekom spora (održana rasprava) osporava utvrđenje poreznih tijela o nastupu zastare prava na povrat preplaćenog iznosa poreza na dodanu vrijednost te u vezi toga, u bitnom, izlaže kako slijedi. Ističe kako se zaključak poreznih tijela o nastupu zastare prava na povrat temelji na tome da je zahtjev za povrat podnesen 21. ožujka 2016. te tvrdi da je prije

tog dana poreznom tijelo podnio tri zahtjeva i to (prvi) 31. siječnja 2013. (zajedno sa stanjem računa poreznog obveznika na dan 20. rujna 2012.), (drugi) 12. veljače 2013. i (treći) 6. kolovoza 2015., a kojim radnjama je prekinut tijek zastare. Također, zastara je prekinuta i izdavanjem stanja računa poreznog obveznika dana 20. rujna 2012. budući da navedeni dokument sadrži pečat i potpis Porezne uprave i predstavlja priznanje duga. Osim toga, drži da je zastara prekinuta i tijekom stečajnog postupka i to dostavljanjem izvješća privremenog stečajnog upravitelja od 3. listopada 2012. u kojem se, između ostalog, navodi i potraživanje po iznosu preplaćenog PDV-a.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo kako smatra da tužba nije osnovana iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja i predlaže da se ista odbije kao neosnovana.

4. U sporu je održana rasprava te je strankama, u skladu s odredbom čl. 6. Zakona o upravnim sporovima (NN br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17; dalje ZUS; dalje: ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

5. U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje tuženika i prvostupanjskog tijela, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta ovog upravnog spora.

6. Među strankama ovog upravnog spora nesporno je da temeljem godišnjih prijava poreza postoji pretplata poreza na dodanu vrijednost za 2007. i 2008. godinu.

7. Sporno je da li je nastupila zastara prava na povrat preplaćenog iznosa poreza za navedeno razdoblje, a obzirom na navode tužitelja o poduzetim radnjama koje prekidaju tijek zastare.

8. Na temelju provedenog dokaznog postupka te razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

9. Uvidom u spisu priležeću dokumentaciju utvrđeno je da je tužitelj uz tužbu priložio zahtjev datiran s danom 31. siječnja 2013. kojim je zatražio povrat PDV-a u iznosu 130.050,78 kn zajedno s potvrdom Hrvatske pošte o primitku pošiljke, a iz čega slijedi da je osnovan navod tužitelja o trenutku podnošenja prvog zahtjeva za povrat poreza.

10. Slijedom prethodnog utvrđenja ovaj Sud nalazi da je o zahtjevu tužitelja za povrat poreza trebalo odlučivati primjenom odredbi Općeg poreznog zakona (NN br. 147/08, 18/11, 78/12, 136/12, dalje: OPZ), koji propis je bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva.

11. Prema odredbi čl. 19. st. 2. OPZ-a porezni obveznik ili osoba koja je preplatila porez ima pravo na povrat preplaćenog poreza ili poreza plaćenog bez pravne osnove.

12. Sukladno odredbi čl. 113. st. 5. OPZ-a povrat preplaćenog poreza i poreza plaćenog bez pravne osnove zajedno s kamatama porezno tijelo je dužno vratiti osobi koja ga je platila, odnosno osobi kojoj je pravo na povrat poreza ustupljeno.

13. Sukladno čl. 94. OPZ-a pravo poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći (st. 1.). Zastara prava na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik stekao pravo na povrat (st. 7.). Ako OPZ-om nije uređeno drugačije, na poreznu zastaru primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima (st. 12.).

14. Prema čl. 95. st. 2. OPZ-a tijekom zastare prava na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe prekida se svakom radnjom poreznog obveznika dostavljenom na znanje poreznom tijelu radi ostvarenja prava na povrat poreza naplaćenog bez pravne osnove ili više plaćenog poreza, kamata i troškova ovrhe, dok je u st. 3. istog čl. propisano da nakon poduzetih radnji iz st. 2. zastarni rok počinje ponovo teći.

15. Sukladno odredbi čl. 96. st. 1. OPZ-a apsolutni rok zastare prava poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći.

16. Sukladno odredbi čl. 21. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (NN br. 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 87/09, 22/12, 136/12; dalje: Zakon) porezni obveznik koji u obračunskom razdoblju ima pravo na odbitak pretporeza, čiji je iznos veći od njegove porezne obveze, ima pravo na povrat te razlike. Porezna uprava obvezna je vratiti tu razliku u roku od 30 dana od dana predaje prijave. Isto je propisano i u čl. 148. st. 1. i 3. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost (NN br. 149/09, 89/11, 29/12, 64/12, 146/12; dalje: Pravilnik).

17. Prema odredbi čl. 148. st. 2. Pravilnika porezni obveznik može razliku iz st. 1. tražiti za povrat, koristiti je kao predujam za buduće obveze ili svoje pravo na povrat može ustupiti na način propisan u članku 23. OPZ-a. O načinu na koji želi ostvariti povrat porezni obveznik se izjašnjava u obrascu porezne prijave stavljanjem oznake »X« na za to predviđena mjesta. Porezni obveznik se u okviru iznosa za povrat poreza iskazanog u poreznoj prijavi na rednom broju IV. može izjasniti za više načina povrata. Ako se porezni obveznik odluči tražiti povrat poreza, nije potrebno podnositi nalog za povrat. Porezna uprava će obradom poreznih prijava automatski ispostavljati naloge za povrat.

18. Uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu upravnog spora utvrđeno je da istoj prileži stanje računa poreznog obveznika na dan 20. rujna 2012., a koji dokument (isprava) je ovjeren pečatom (Porezne uprave) i potpisom službene osobe.

19. Sukladno čl. 220. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/05, 41/08, 125/11; dalje: ZOO) pisano priznanje zastarjele obveze smatra se odricanjem od zastare, pri čemu se dužnik ne može odreći zastare prije nego što protekne vrijeme određeno za zastaru (čl. 219. ZOO-a).

20. Odredbom čl. 240. ZOO-a propisano je da se zastara prekida kada dužnik prizna dug.

21. Primjenom gore citiranih zakonskih propisa na ukupnost činjenica koje proizlaze iz stanja spisa, Sud nalazi da pobijane odluke javnopravnih tijela nisu utemeljene na

pravilno utvrđenom činjeničnom stanju te pravilnoj primjeni materijalnog prava, a čemu tužitelj osnovano prigovora u tužbi.

22. Naime, sukladno ranije citiranoj odredbi čl. 94. st. 7. OPZ-a zastara prava na povrat preplaćenog poreza počela je teći za obveze iz 2007. s 1. siječnja 2009. a za obveze iz 2008. s 1. siječnja 2010. slijedom čega bi relativna zastara prava nastupila s danom 1. siječnja 2012., odnosno 1. siječnja 2013., dakle prije podnošenja prvog zahtjeva za povrat (31. siječnja 2013.). Međutim, imajući u vidu da je porezno tijelo tužitelju izdalo ispravu (potvrdu) o stanju računa na dan 20. rujna 2012. (spomenuta isprava prileži spisu upravnog spora i upravnog postupka) a koja radnja predstavlja izravno pisano priznanje duga prema tužitelju te u smislu odredbi čl. 220. i čl. 240. ZOO-a ima učinak odricanja od zastare za obveze iz 2007., odnosno prekida zastare za obveze iz 2008., to Sud utvrđuje da je u provedenom postupku pogrešno utvrđeno da je potraživanje tužitelja zastarjelo.

23. Sukladno prethodnom, Sud utvrđuje da tužitelju pripada pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost za 2007. i 2008. u ukupnom iznosu 129.218,78 kn, zajedno sa kamatom koja je, u nedostatku rješenja koja nude opće odredbe o kamatama (čl. 116. OPZ-a), na cjelokupni iznos poreznog duga počela teći od 3. ožujka 2013., odnosno istekom roka od 30 dana iz čl. 21 Zakona (i čl. 148. st. 3. Pravilnika) u kojem je porezno tijelo bilo dužno izvršiti povrat a koji rok vraćanja se analogno primjenjuje i na one slučajeve u kojima je porezni obveznik naknadno zatražio povrat preplaćenog poreza kojeg je u prethodnim razdobljima koristio kao predujam.

24. Stoga je, temeljem odredbe čl. 58. st. 1. ZUS-a, valjalo poništiti prvostupanjsku i drugostupanjsku odluku i priznati tužitelju pravo povrat poreza zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 3. ožujka 2013. pa do isplate, dok je u preostalom dijelu (zatezna kamata od 31. siječnja do 2. ožujka 2013.) tužbeni zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan na temelju odredbe čl. 57. st. 1. ZUS.

U Rijeci 8. listopada 2021.

Sudac

Vedran Juričić, dipl. iur., v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. ZUS-a).

DNA:

Opunomoćenici tužitelja Ani Glavan Dukić, Rijeka, Brca 18
- tuženiku Ministarstvu financija, Samostalnom sektoru za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1

Za točnost otprevka
ovlaštena službenica: